

— det er den Piff, som d'Herrer have set i Cirkus, hvor en Mand gaar om midt i Cirkus og knalder med en Piff med et langt Staft og en lang Snært — det var ikke en saadan, men det oplufses udtryktelig, at det var, hvad man kalder en Spændpiff, en Piff med et kort Staft og en nogenlunde lang Snært, en Piff, som man nok kan knalde med, men med hvilken man ikke er udsat for at komme til at røre Hestene med Snærten, selv om man bevæger Piffen. Ridningen foregik paa den Maade, at Mandstabet red i Sæddel uden Stigbøjle, en Dvæls, som selvfølgelig maa foretages, da det er noget, som Folkene skulle lære. Dertil er der intet at sige, saa meget mindre som det oplufses, at Mandstabet havde udført denne Dvæls i en Uges Tid, uden at noget Uheld var indtruffet ved nogen af disse Dvæls, saa at det maa antages, at hele Mandstabet har været saa vidt fremme i Ridning, at de kunde øve dette uden nogen som helst Risiko. Men nogle saa Minutter efter, at Dvælsen var begyndt, bryder en Hest ud. Det vil sige paa andet Danst, at Rytteren taber Kommandoen over Hesten. Den tager Magten fra ham, bryder ud af Volten og rider frem foran de andre Heste. Dette sker 2 Gange, og anden Gang falder Manden af Hesten eller, som det paaftaas af nogle, gør et frivilligt Forsøg paa at komme af Hesten. Dette har nu efter min Mening mindre at sige. Følgen er, at Manden paa uheldig Maade falder ned paa Jorden og faar en saadan Kontusion eller Rystelse, at han afsaar ved Døden saa Minutter efter. Han har ikke lidt nogen Skade af Hesten. Der er ingen Hest, som har traadt paa ham eller flaaet ham; det er oplyst ved en Undersøgelse af Liget efter Ulykkestilfældet. Men tillige er det oplyst ved Forhørene, eller der er i hvert Tilfælde frembragt Sandshylighed for, at der ikke fra de kommanderendes Side, hverken fra Løjtnantens eller Beriderens, har været gjort, hvad der skulde gøres, for at berolige den Hest, som Rytteren havde tabt Magten over. Saa Hensende forklarer Løjtnanten, at han ikke har knaldet med Piffen, medens Hestene løb i Trav, men derefter forklarer en hel Del af Mandstabet ganske bestemt, at Løjtnanten har knaldet med Piffen, og efter at det er blevet foreholdt ham, hvad Mandstabet har forklaret, erklærer Løjtnanten, at han ikke fastholder sin Erklæring om ikke at have knaldet med Piffen, men at han anser det for muligt, at han har knaldet med Piffen under Dvælsen, men han erklærer bestemt, at han ikke har knaldet med Piffen, efter at Hesten er brudt ud, det vil altsaa

sige, efter at Rytteren havde tabt Magten over den. Imod dette staar en Del af Mandstabet Erklæring, idet ikke saa ganske saa af Mandstabet bestemt fastholde, at han har knaldet med Piffen, efter at Hesten var brudt ud. Dertil er der da ikke andet at sige, end at hvis han virkelig har gjort det, er det en noget ejendommeligt Maade at ville berolige en Hest paa, at knalde med en Piff. Endvidere er det oplyst under Forhørene, i Anledning af en Meddelelse, der stod samme Dag, som Ulykkestilfældet var sket, i et Blad, der udkommer i Aarhus, at man mener, at den Hest, som Manden red paa, ikke var særlig urolig eller vanskelig at ride, men kun noget urolig den Dag, saaledes som alle Hestene vare det, fordi det var Mandag, og de havde staaet stille om Søndagen. Hestene ere altid lidt muntre end sædvanligt om Mandagen. Det undrer mig, at Forhørene ikke have stoffet fyldigere Oplysninger om, hvorledes denne Hests Temperament var. Man spørger kun Løjtnanten og Berideren derom, men jeg vil sige, at efter mit Skøn kan hverken Løjtnanten eller Beriderne have et saa indgaaende Kendskab til hver enkelt Hest som Mandstabet. Og naar Berideren — jeg vil paa ingen Maade betvivle hans Troværdighed — skal afgive et Skøn over en Hest, som han selv har tilredet, er det ganske naturligt, at han ikke er tilbøjelig til at sige, at der er nogen Vanskelighed ved den Hest. Han forklarer, at Hesten paa ingen mulig Maade er vanskelig, maaste en lille Smule stridig, kalder han det. Men hvorfor i al Verden har man ikke spurgt Mandstabet, da man dog vil have en hel Del oplyst ved Mandstabet Skøn? Man har f. Eks. spurgt Mandstabet om Ting, som de ikke positivt skulde vidne om, men om hvilket de skulde afgive et Skøn, saaledes om, hvorvidt Dvælsen har været særlig anstrengende den Dag eller ikke. Men hvorfor udsøger man saa ikke Mandstabet angaaende dets Mening om Hesten? Det har sikkert et bedre Skøn over, hvorledes en saadan Hest er at ride end baade Løjtnanten og Berideren. Alle, som have med et større Antal Heste at gøre, ville indrømme mig, at ingen kender Hestenes Temperament bedre end de Folk, som daglig omgaas Hestene, kan jeg sige, ved at passe dem og bruge dem. Efter min Mening er altsaa dette Spørgsmaal om, hvorvidt det var en særlig vanskelig Hest at ride eller ikke, ikke bleven tilstrækkelig oplyst under Forhørene, og der var dog Grund dertil. Det anføres nemlig i den omtalte Avisartikel, at der var Formodning om, at den forulykkede Mand, der